Annus I. - Vol. I. Die 15 Augusti 1909 Num. 15

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE APOSTOLICAE

I

BEATUS IOSEPHUS ORIOL IN SANCTORUM CAELITUM ALBUM REFERTUR

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam. — Cum Dominus Iesus coram Apostolis suis elevatus est, quamquam iam nubes susceperat eum ab oculis eorum, etiam tum tamen ipsi intuebantur in caelum euntem illum (Act. I, 9, 10). Utinam christifideles omnes ita mentis oculos perpetuo in caelum intentos haberent, ut quae sursum sunt quaererent, ubi Christus est in dextera Dei sedens, quae sursum sunt saperent, non quae super terram (Col. III, 1, 2)! Id sane fideliter praestitit Iosephus Oriol eoque alacrius, quanto propius ad vitae suae exitum appropinquabat. Hunc igitur, ad eximium christifidelium exemplum, auspicatissimo hoc die in Domino gaudemus, in Sanrum eius numerum adscribere.

Luci editus est Iosephus tenui loco Barcinone, Catalauniae principe urbe, anno MDCL, ante diem IX kalendas decembres, ipsoque eo die est baptizatus. Ioannes Oriol pater eius, textor sericarius, sesquianno post vita functus est: mater autem Gertrudes Bugugnà, post biennium, ad onera domus sustentanda, iterum nupsit Dominico Pujolàr sutori. Qui, non aliter atque a se genitum, privignum dilexit, quem docilem, benevolum, pium experiebatur. Quare eum, ut copia esset litteris dandi operam, sacerdotibus ecclesiae sanctae Mariae a mari commendavit, in qua ipse paroecia degebat. Hi, ut per aetatem pueri primum licuit, eum ut eius aedis clericum animo libenti exceperunt eumque litterarum, musices ac religionis rudimentis coeperunt instituere: puer autem illorum curis respondens alacriter disciplinam recipiebat, obsequenter obtemperabat, pie mini-

strabat Sacrum agentibus, sacrarii curabat munditiam, altarium nitorem atque ornatum: si quid vero temporis supererat, aequalium societate puerilibusque iocis posthabitis, ante SS. Sacramentum flexis genibus preces fundens, id absumebat.

Postea loci Iosephus in athenaeo Barcinonensi versatus est: utrum ipsorum sacerdotum sanctae Mariae a mari, an aliorum liberalitate ei id licuerit, incompertum est; nam studiorum sumptus sufficiendi nec matri nec vitrico copia erat. Adde quod vitricus ipso eo tempore a vita migravit, cum esset Iosephus duodecim vel tredecim natus annos: qui tum, relicta matre, domum concessit Catharinae nutricis suae, quae nupta erat Antonio Brughéra, in qua domo ab hominum oculis et conversatione remotus studiisque, precibus, piis commentationibus perpetuo intentus numquam e conclavi egrediebatur, nisi ut aedem Dei vel athenaeum peteret. Tum quid accidit miri: cum enim Antonius in tacitam suspicionem contra uxorem suam atque Iosephum veniret, hic in prunas manus coniecit; cumque ex flagranti igne nihil accepisset nocumenti, uno facto monstravit, et hominis occultas cogitationes sibi esse exploratas ac nulli admodum noxae se affinem esse. Ea in domo morbis quibusdam Iosephus tentatus est praesertimque nervorum gravi quadam contractione, ob quam diu in lectulo decubuit, luxato femoris osse, cum tam acribus et continuis doloribus, ut nihil umquam quietis vel solatii esset. Humanis subsidiis frustra adhibitis, tandem Iosephus, eis abiectis, Deo se totum permisit atque necopinato ex tanta aegrotatione evasit: ita sese ad intermissa studia referendi potestas fuit.

In Barcinonensi athenaeo sanctus Iosephus latinis litteris, philosophiae ac theologiae dedit operam, antecessoribus aeque atque condiscipulis dilectus et praecipua existimatione habitus. Anno MDCLXXIV, kalendis Augusti, annos tres et viginti natus, ad doctoris theologi dignitatem promotus est: nec tamen studia deposuit, theologiae morali ac hebraicis litteris incumbens, quas disciplinas se potissimum in proximorum utilitatem sperabat fore collaturum. Iamdudum enim in ordinem sacerdotum optabat adscribi, facultatibus omnibus niti ad augendam Dei gloriam hominumque salutem procurandam. Igitur sacerdotio initiatus est, anno MDCLXXVI, ante diem III kalendas iunias; tantoque fervore in aede sanctae Mariae a mari Sacro primum est operatus, ut angeli speciem conspicientibus praeberet.

Tunc, ut vetulae parentis sublevandi egestatem sibi potestas fieret, a Thoma Gasnèri munus delatum eius filios instituendi excepit in eiusque lautam ac sumptuosam domum, relicta Catharina nutrici, quacum tredecim, annos manserat, transtulit domicilium. Ibi nonnullum contigit prodigium, quo sancti Oriol posthac vivendi ratio immutata est. Nam, domini mensae eo considente, iucundioribusque quibusdam appositis epulis, bis terque ex

illis sanctus vir sumere frustra est periclitatus; quippe occulta quaedam atque insuperabilis vis eius brachium retinuit. Ex hoc cum nutus divinus ille portendi sibi intellexisset, ut asperiorem vitam iniret, ab illo anno MDCLXXVII, perduri ieiunii initium fecit, ex quo, usque ad obitum, nihil umquam relaxavit. Mansit Iosephus in Gasneriana ea domo novem annos, usque ad annum MDCLXXXVI, quo, ante diem XII kalendas februarias, mater eius Gertrudes Bugugnà e vivis erepta est. Post unum ac viginti dies, peregrinationem ille pedibus capessivit, ad beatorum Apostolorum sepulcra; cumque consisteret in Urbe, a venerabili Innocentio XI Summo Pontifice beneficiarius electus est insignis aedis Barcinonensis sanctae Mariae regum dicatae vulgoque *a Pinu* appellatae, ante diem IX kalendas februarias anni MDCLXXXVII. Eodem anno, ante diem III idus iunias, Barcinonem reversus, suscepit beneficii onera in iisque usque ad mortem, quindecim fere annos, permansit.

Dictu incredebile est, qua religione ac sedulitate sacris suis muneribus Iosephus satisfaceret. Praemissa admissorum confessione, quotidie mira pietate atque animi applicatione Sacrum faciebat prolixaeque id preces praecedebant ac subsequebantur. A choralibus caeremoniis numquam aberat, nisi aegrotationis causa: princeps in chorum ibat oransque flexis genibus reliquorum adventum expectabat; ultimus, divinis rebus peractis, excedebat; religionem eius, intentam mentem suspiciebant sodales pudebatque a pietate viri se longe distare; commissis ab eis vel punctatoris, vel aegrorum curatoris muneribus eximia sedulitate, studio, caritate functus est. Propriam sibi parare domum numquam voluit, quamquam nec beneficii fructus erant impares, neque a ceterorum beneficiarorum consuetudine abhorrebat: contentus angusto conclavi fuit, domi chirurgi Padròs ac, isto functo vita, cum vidua uxore eius mansit, usquedum est postremo morbo correptus: ibi, contubernalium etiam ab oculis auribusque, quantum dabatur potestas, remotus, assiduis precibus et corporis acerrimis afflictationibus vacabat.

Namque unicae ei curae erat, a contemnendis saeculi huius rebus abstrahere animum ad Deumque totis intendere viribus. Ergo interdiu orabat noctuque, domi atque in sacris aedibus; sub sensibus quae cadunt, non avocabant a Deo, sed ad eum et ad aeternas veritates rapiebant; nec cogitatione umquam sacrosancta Verbi humanitas excidebat ac labores suscepti, voluntarii cruciatus morsque ultro subita, in mortalium redemptionem. Hisce perpetuis commentationibus flagrabat caritate animus, desiderio accendebatur adipiscendi sanctimoniam omnesque homines ad Deum pertrahendi. Ex ea caritate omnes animi motus atque impetus existebant, omnes actiones prodibant; ita erga Deum magnanimus, ut ardua quaeque ad gloriam eius suscipere paratus esset; ita fidelis, ut confessariis aucto-

ribus, nullum eius mandatum, per totam vitam, culpa gravi contempserit; ita ceterorum hominum studiosus, ut omnibus in rebus eis commodare exoptaret et quidvis sedulo vitaret, in quo illi possent offendi.

Omnes vero homines qui diligebat ac plurimo habebat in pretio, idem se aspernabatur et nihili faciebat. Si vituperabatur, si lacerabatur maledictis et contumeliis; in via publica huc illuc si per ludibrium iactabatur et impingebatur, ut si unus hominum vilissimus, haud sane indignitate rei stupebat; sed praeclare secum agi arbitrabatur, pernosci se ab hominibus, qui, ex meritis, ea se inclementia, iis opprobriis acciperent. Verum, nec malorum iniuriis et vexationibus, neque laudibus suffragiisque bonorum, deterrebatur ab incepto, cum res erat de amplificanda Dei gloria vel proximorum commodis procurandis: quippe vituperationes contemnendas esse iudicabat, quod potius Deo, quam hominibus, est obsequendum; item abiiciendos plausus, Deo, cuius ipse vile instrumentum erat, non sibi debitos. Ita hominum posthabitis aequo animo significationibus, Dei negotia acerrime gerebat. Verum sibi qui praeerant, in Dei ipsius eos habebat numero voluntatique eorum sedulo obtemperabat, quidquid duri atque asperi iuberent: ita Episcopo libenter paruit vetanti confessiones excipere; nec aliter conscientiae moderatori, cum eum vetuit in posterum aegrotantes homines sanare: imo omnibus, etiam se humilioribus, dicto esse audientem gaudebat.

Voluptates, divitias, corporis denique commoda odio inexpiabili habuit quippe quae a Deo, quod est unicum bonum, se removissent; in deliciis habuit paupertatem. In angusto conclavi sub tecto domicilium collocaverat, ubi, in modica et paupere supellectile, nullus ei lectus erat. Ad hoc conclave nemo umquam aspirabat: sibi ipse minister ac famulus munditias faciebat, componebat, manu sua lintea lavabat sarciebatque. Nec tamen cultus decentia neglectui erat, simul munditiae ac paupertati consulenti: per aestatem perque hiemem easdem vestes adhibebat. Beneficii fructus, quos non sibi, sed pauperibus debitos censebat, his dividebat vix detracto, quod ad comparandum panem esset satis; captivis, aegrotantibus, ex amplo loco deiectis, mendicis, orbis, viduis, caecis, membris captis: hi liberorum erant in numero, his ipse caritate parens; nec erat homini quies aut dormiendi potestas, nisi ultimum, qui supererat, nummum cuipiam pauperi ante donasset. Parente vita functa cum libellarum Catalaunarum trecentarum undecim factus heres esset ante diem XV kalendas augustas anni MDCXCI, quo eas die redegit, per publicas litteras attribuit, quae ad quatuor menstrua Sacra celebranda essent, in animarum solatium inopum defunctorum.

Corpus capitalis hostis loco fuit: huic adversabatur et repugnabat, contundebat cupiditates, dolores ei inurebat acerrimos, nec ulla erat

umquam vexandi remissio: his artibus motus incompositos cohibebat. Numquam animi gratia obambulabat vel confabulabatur cum hominibus; oblectamenta, solatia quaevis sibi denegabat; quidquid temporis non esset in gloriam Dei ac spirituali usui impensum, id dissipatum arbitrabatur. Quare etiam somno adeo arctum imposuerat modum, ut duas horas singulis noctibus aegre concederet quieti, nullo tamen strato aut minus aspero cubito conciliatae: nam sedens dormiebat vel raro iacebat, assulis tantum vel storea supposita. Noctis reliquum precibus absumebat vel carnes ea acerbitate caedebat, ut, tametsi remotum esset cubiculum, per totas aedes flagellorum strepitus resonaret. Ignem, ne in perfrigida quidem hieme, adhibebat; nudo capite gradiebatur, quum in summo algore, tum in sole ardentissimo. Numquam equo, numquam curru vectus est, etiam in longinquis ac difficilibus itineribus; pedibus per urbem et agros ibat, nudis identidem plantis. Cibi potusque incredibilis fuit abstinentia: perpetuo quippe, eoque asperrimo, ieiunio usus est. Sitim aqua explebat; semel in die furfureum panem comedebat; diebus festis cum pane agrestes herbulas, nullo tamen condimento; solemnissimis vero Paschatis aut Natalis Domini diebus, harencum vel sardinam vel esurialem aliam escam; fuit imo integra quadragesima, qua, praeter dies dominicos, nec potum biberit, nec cibum admodum ederit.

Haec omnia eximio erant hominibus exemplo, qui nec ullum factum eius conspiciebant, quod reprehenderent, nec incompositum aut indecorum gestum, nec verbum audiebant, in quo cuiusquam aures offenderentur. Namque nihil loquebatur, quod non esset sanctum aut necessarium vel utile, supervacaneis supersedens sermonibus temporique ac loco non consentaneis: quos si alii instituerent, aut tacebat aut ad fructuosa animae argumenta solerter traducebat. Nec modo vulgus imperitum, sed homines etiam doctrina praediti atque acriore ingenio, verba eius obsequenter excipiebant, a quibus numquam humilitas deerat, mansuetudo, urbanitas ac prudentis hominis cogitata ratio. In terram oculos demittebat, haud tamen putide ac morose; a tristitia ita alienus erat, ut hilaris sanctus vocitaretur. Mulierum alloquia non fugiebat, at arbitris adhibitis; illaeque eius sic conspectu commovebantur, ut si sermonem cum angelo haberent et castitatis modestiaeque in animo sensus excitarentur. Pueri diligebant occurrebantque in via, manum osculantes; consurgebant, eo transeunte, opifices ac tabernarii; sanctum praedicabant quum plebs christifidelium, tum spectabili loco homines atque ipse Barcinonensis Praesul. Quod si quis ingenue de sanctitate eius coram pertingeret extolleretque ieiunia, humiliter ipse silebat, nisi subiiceret, sanctos in caelo esse; poenas autem a se reposcere iis consentaneum esse, quibus admissa piacula sunt expianda.

Copia data, consiliis, cohortationibus homines Iosephus iuvabat: si in

alienam domum pedem ferebat, gloriam Dei incolarumque bonum persequebatur: in medium enim, quae imitarentur, spiritualia specimina proferebat vel sancti alicuius hominis historiam; catholicae fidei mysteria, potissimum SS. Trinitatis, enarrabat atque efferebat; excitabat ad celebranda Sacramenta ac reliquas caeremonias; pietatem, maxime in beatam Virginem fovebat, quae est caelestium omnium beneficiorum deprecatrix. Nec vero universis modo usibus, sed et cuiusque praecipuis scite prospiciebat: aut matri auctor, filiarum castum ac modestum curaret cultum, a choreis abalienaret, a consuetudine hominum nimiisque sermonibus; aut tristiores deprehensas quaspiam puellas, maxime unum omnium docebat hilaritate perpetua frui, qui Deum e cogitatione mentis numquam dimittat; aut quorum animos de assequenda aeterna salute anxios cernebat, spem iubebat tenere in memoriamque reducebat, ea potissimum causa, ut salvi omnes homines fierent, Christum morti succubuisse; aut, laudibus pacem domesticam efferens, uxores in gratiam virorum, liberos parentum, sorores fratrum mira quadam industria reconciliabat.

Domorum tamen parietibus studium non continebat: per castra, per urbis portas ac moenia, militum praesidia obibat et, blande alloquens nummosque et munuscula impertiens, fidei christianae documenta tradebat. Lustrabat carceres et nosocomia, quumque captivorum atque aegrotantium sublevabat aerumnas, tum aeternarum veritatum memoriam referebat, excitabat ad calamitates vitae aequo animo alacrique tolerandas, mulieres hortabatur, ut pudice, verecunde aetatem agitarent. Vias plateasque percurrebat deductosque inde pueros cogebat in templum, ibique eis de rebus divinis loquebatur, docebat christianam catechesim, piis operibus exercebat. Nulla umquam quies, nulla remissio: Deo animaeque postquam vacaverat, quidquid supererat temporis et virium, totum id in proximorum utilitates conferebat. Potissimum vero incumbebat ad audiendas christifidelium confessiones; atque in eius spiritualem disciplinam multi sese tradiderunt inventique ex eis sunt qui, sanctimoniae tam probatum ducem constanter sequuti, christianarum virtutum fastigium attigerint.

Quanquam ea Iosephus aestuabat caritate, ut tot labores, quos sustentabat, tot, quos ultro subibat, cruciatus, quodvis oblectamentum, imo ipsam necessariam quietem atque accommodatiorem cibum, quem naturae eripiebat, nihili faceret increbresceretque in diem desiderium, pro Deo asperiora aggrediendi, naturae tolerandi molestiora. Ergo vicem Christi martyrum invidebat ac beati Francisci Xaverii, cui tot hominum millia ad christianam fidem adducere contigit. Fuitque dies quidam, quo, animi fervorem lenire non valens, subito Barcinone egressus est; cumque flagranti facie, summa celeritate graderetur, duo sacerdotes occurrentes a

necessario homine petierunt, numquid accidisset mali vel quo tam festinanter adproperaret. Respondit, petere se Hierosolyma vel quocumque inventa foret copia infidelium, quos ad Christi fidem adigeret: eisque amice instantibus, fatebatur repentino animi impetu id se consilii arripuisse, non adhibuisse auctorem, rei certiorem fecisse neminem, nihil secum viatici, nihil pecuniae habere. Illi vero consilium quidem haud reprehendebant, at negabant ita praepropere ac temere esse id ineundum; cauto aiebant tanta in re opus esse; interim optimum videri, si Barcinonem reverteretur.

Ille quidem, qua docilitate erat, morem eis gessit ac rediit Barcinonem. Tametsi propositum non abiecerat; cuius per civitatem rumor cum pervagaretur, vulgo eum homines conveniebant, discidium illud, quod erant acerbissime laturi, precibus, rationibus, gemitibus ab eo deprecantes. Ipse contra abeundi ab eis veniam flagitare: infidelium misererentur, eorum fratrum, Dei, quem ignorarent, liberorum. Utinam permultos ex ipsis ad fidem perducendi fiat sibi locus! Utinam inter apostolicos labores mors esset inventa! Quam vili pretio mercaturus paradisum esset, uno gladii ictu? Cur conabantur retinere? Cur a spe avertebant tantam adipiscendi felicitatem? Igitur, testamento facto, Barcinone profectus est anno MDCXCVI, ante diem IV nonas apriles. Ei erat constitutum ire Romam pedibus, ut fieret a Summo Pontifice potestas, sacram expeditionem in Iaponiam vel ad alios quosvis infideles obeundi. Massiliam vero cum advenisset et, ad curandos aegrotos in nosocomio, aliquanto constitisset, vehementer ipse aegrotavit; utque ex eo morbo est contra spem recreatus, iussus fuit a Virgine beatissima reverti Barcinonem. Navi vectus, eodem anno rediit, ante diem XI kalendas iunias exceptusque est summa cleri, familiarum civiumque omnium laetitia.

Hoc idem tempus velut novae cuiusdam aetatis sancto Dei famulo initium extitit. Qui enim res divinas perpetuo secum commentabatur atque in animo versabat, ad tam arctum cum Deo nexum pervenerat itaque amore divino totus rapiebatur, ut identidem, quid ageret quidve loqueretur, sibi conscius non esset. Quare aliquando, animi impetum temperare non valens, cum beato Paulo imprudens exclamabat cupere se dissolvi et esse cum Christo; ita aliquando cogitabundus erat et a corpore veluti seiunctus, ut, mirantibus qui circum erant, nec quod audiebat perciperet, nec quod respiciebat videret; aliquando sodalium atque amicorum nec opinato interpellabat sermones secumque de divinis rebus loquebatur; vel, ex improviso illis relictis, huc illuc gressu temere tendebat. Haec potissimum eveniebant, si quando Christi e cruce pendentis oculis simulacrum obiectum toleratorum, ad redimendos homines ab eo cruciatuum memoriam in animum referebat.

Flagrantissima caritas nequibat in interiore animo contineri seseque extrinsecus proripiebat, impetu eius vocis, oculis ardentibus in caelum sublatis, corporis membris tum inquietis, tum vero immotis. Sacram Eucharistiam cum ad aegrotantes vel in solemnibus supplicationibus prosequebatur, consistebant homines mirantibusque oculis vultum eius intuebantur, quem modo ex laboribus, ieiuniis, afflictationibus decolorem et exsanguem conspexerant, tunc repente rubescentem atque flagrantem. Cum vero ad altare litabat, tum hominem totum aestuantem videres et novam quamdam formam induentem, tremulam audires vocem, adstantes cerneres, tali conspectu permotos, ex eo oculos non deiicere: qui praestolabantur donec sacrificio absoluto, gratias Deo ageret, tumque venerabundi accedebant, ut sancti viri manum oscularentur. At non modo in membra corporis caritatis intestina flamma erumpebat et effundebatur, sed in alios quoque propinquitate aut contagione transfundebatur eosque occupabat atque invadebat. Saepius aegrotantes homines experti sunt accedentes, ut ope eius morbis liberarentur; quibus quum imponeret manus aut eos cruce signaret, novo quodam aestu se pervadi sentiebant animamque praecludi vel horrore membra concuti vel viribus defici et animo relinqui.

Namque Deo placuit, suo numine huius fidelis servi sanctimoniam coram hominibus significare; eumque in hoc mundo ex iis gaudiis, quibus caelites perfruuntur, aliquid praegustare. Nocte feriae quintae maioris hebdomadis, coram spina ex Domini nostri corona, cum sacerdotibus sodalibus dum preces fundit, conspexit sanguinis guttam, e Redemptoris fronte, in spinam manantem: quare, prae commotione animi, sibi temperare nequivit quin, quod oculis videbat, voce denunciaret. Saepius autem, aut in templo aut in cubiculo, precibus intentus, non animo modo, sed etiam corpore e terra rapiebatur itaque suspensus solidas horas immobilis manebat. Contigit id quoque in ea, quam narravimus, navigatione, qua Massilia Barcinonem revectus est. Super stega enim cum ferventissime precaretur, repente sursum elatus est: obstupuere nautae et remiges metuentesque ne, procurrente navi, ille retro maneret ac deinceps in mare decideret, malos atque antennas, ad arripiendum eum, conscenderunt: sed conati frustra sunt eum assequi; qui, cum postea leviter descendit, eidem ipsi loco, unde erat sublatus, restitutus est.

Quanquam vero Deus, haec ostenta patrans, de sanctimonia viri cumulate coram hominibus testificari et praedicare videbatur, attamen generis humani hostem non vetabat stomachum in eumdem erumpere; mirumque narratu est, quam saeve ille permissa facultate uteretur. Vexabat, iactabat, confodiebat: ex quo tempore apud nutricem Iosephus habitabat, conspiciebant eius hospites inopinantem ad parietem trudi vel per

solum trahi aut per scalas, capite inverso, nec qua aut cuius haec vi fierent, percipiebant. Concutiebatur ab inimico tantaque immanitate caedebatur, praesertim cum sanctae Matronae aedem adibat, ut inde rediret coeno vestes illitas, genas velut unguibus laceratas; poscentibusque undenam adeo male multatus esset, aiebat diu sibi et aspere contendendum cum diabolo fuisse. Ita, divino quodam consilio, qui ad res caelestes contemplandas recipiebatur, idem permittebatur immundi spiritus arbitrio; cuique obsequebantur vires naturae, leges solvebantur, eius membra Satan pro lubitu cruciabat ac torquebat.

Nam sancto Oriol in naturam mirabile imperium fuit: cerei lampadesque diu ardebant, quin cera aut oleum consumeretur; cibi multiplicabantur vel ex improviso extabant, qui nulli fuerent; inveniebantur nummi, quos nemo condiderat. Beatus vir per maximos imbres habebat iter, nec madescebat; ambulabat per flumina, non aliter atque per siccum solum; in Massiliensi eo reditu, magna coorta tempestate timentibusque nautis ac vectoribus, mari sanctus Iosephus benedixit et, sedatis ventis, undae quieverunt. Temporis spatiique non coarctabatur legibus: saepe enim, fere eodem tempore, dissitis in locis conspectus est aut, pedibus sensim progrediens, eamdem viam citius confecit, quam qui veloci curru vecti fuerant.

Sed collatam sibi divinitus virtutem praesertim in pellendis morbis curandisque aegris ea ratione promebat, ut medici et pharmacopolae expostularent, tantum sibi detrimentum inferri. Tertia a meridie hora, decantatis vesperis, ad sanctae Mariae regum aegrotantium frequens numerus quotidie confluebat, ex urbe atque vicinia, debilium, membris captorum: hos, divino implorato auxilio digitoque aqua lustrali humectato, signabat vel manus imponebat atque ita valetudini et integritati restituebat. Saepe, ne viae illi tolerarent incommoda, petebat ipse proxima oppida et quotquot morbis laborantes occurrebant non dissimili ratione curabat. Caeci visum recuperabant, muti loquendi copiam; mancis, claudis, contractis integra ac soluta membra restituebantur; insanabilibus morbis detenti, desperati a medicis et morti iam proximi recreabantur et novam quamdam vigentemque vitam inibant. In mediis prodigiis, quibus beati viri Deus sanctitatem asserebat, mira erat eius humilitas. Si quis enim de huiusmodi prodigiis coram eo iniiciebat sermonem aut si quis sanatus agebat ei gratias vel quid munusculi offerebat, erubescebat ipse, quod id sibi tribueretur, quod unius Dei esset; mirari se aiebat, ad talia miracula patranda, tam indignum administrum Deum adhibere; confirmabat miraculorum virtutem a Christo Domino esse in Apostolos transmissam ab iisque in sacerdotes: quare posse omnes sacerdotes miracula facere, si modo data facultate velint uti.

Verum, quam aegrotorum corpora, magis animae sollicitae erant curae: monebat eos, hortabatur, prout cuique opus erat, documenta praebebat. Quod si alicuius cernebat deficere fidem vel gravi eum noxa teneri, negabat sibi eum signare fas esse aut imponere manus iubebatque alio die reverti. Qui, occulti impedimenti sibi conscii, ibant ac, si deinceps ad beneficium recipiendum aptius comparati remeabant, ab eo sanabantur. Ut enim obiecta corpora reliqui homines oculis perspiciunt, ita recondita animorum arcana hominumque occultas voluntates et consilia penetrabat Iosephus ac pervidebat eâque divinâ facultate utebatur, ad scelestos homines ad frugem reducendos aut ad minores piorum labes ac menda corrigenda. Quin et abscondita futuri temporis facilitate eâdem introspiciebat multisque tute multa praenunciavit, quae eventu sunt comprobata. Itaque et obitus sui providit diem et nonnullis necessariis manifestavit: a quibuspiam vero fabris cultrariis, Lobèt appellatis, quibuscum arctum erat ei familiaritatis vinculum, cum praenunciata obitus die iam adesset, petiit, ut sub domus tecto sibi lectulum pararent, in quo animam Deo redderet: domi enim viduae Padròs, penes quam usque ad id tempus moratus fueret, nullo umquam lecto erat usus.

Igitur, ante diem VIII idus martias anni MDCCII, pauperem suam supellectilem, quibus eam donaverat, tradi curavit: hoc cum ante meridiem egisset, post meridiem vespertinis precibus in choro adstitit ac, sanctae Matronae aede visitata, domum Lobèt petiit statimque in lecto decubuit, pleuritide aeger. Nihil sancto viro fuit certius, quam, in qua universam aetatem paupertate duxerat, in eadem agere extremos dies; quare hanc eius paupertatem frustra familiares conati sunt sublevare, plane ipso recusante quidquid pecuniae excipere. Tertio decimo kalendas apriles, cum non abesse iam mors nuntiaretur, moerentibus omnibus, ipse unus gaudio exsultavit excitabatque alios, ut secum de sua sorte laetarentur, quod in eo iam esset, ut desiderii sui fieret perpetuo compos; eisque pro certo pollicebatur eorum se in caelo memorem fore. Eo ipso die incredibili fervore sanctum Viaticum excepit; nam admissa et ante et post crebrius confessione expiavit; undecimo vero kalendas sancto oleo inunctus est. Postremos tres dies, ex quo sanctissimo Christi corpore recreatus est, mortalem nullum cibum comedit. Interim mira sancti viri pax atque hilaritas; intimamque animi tranquillitatem et fervorem caritatis vultus placidus, sermo suavis, flagrantia verba atque suspiria significabant. Paulo ante quam extremum anhelitum ederet, alere pietatem gestiens, memoria passionis Domini nostri Matrisque eius dolorum, desiderium protulit, ut hymnus *Stabat Mater* coram se caneretur. Gestus ei mos: idque quatuor canendi pueri periti praestiterunt, magistro eorum fides pulsante. Cantum identidem beatus vir suavissimis vicibus inter-

pellabat, quae quum cordis flammas significabant, tum vehementius eos succendebant cupiditatemque prodibant, qua totus flagrabat, ad caelum tandem advolandi et in Deo acquiescendi. Posthaec, vultu hilari ac laeto, in imaginem Iesu e cruce pendentis obtutum defixit et, absque ullo impetu aut cruciatu, animam tranquille efflavit, vix decimo die incepto kalendas apriles, anno MDCCII, cum alterum annum et quinquagesimum a nativitate ageret.

Tam beatum viri obitum ut tintinnabula aedis sanctae Mariae regum nunciaverunt manavitque tota urbe rumor, ita universorum civium commotus est animus, ut si magnus princeps aut rex esset morte extinctus: confluere confertos, ad cadaver venerandum; ex eo ita abscindere, rapere quodvis cuique dabatur potestas, ut satellitibus atque excubiis necesse fuerit, ne exportarentur omnia. Continentis domus disiiciendus fuit paries, ne introeuntes egredientibus impedirentur: per totum enim eum diem noctemque proximam adeo frequentes et assiduae turbae fuerunt, ut opificibus illis Lobèt, dominis domus, nulla vel comedendi vel dormiendi aut in alios usus utendi domo facultas fuerit permissa. Postero die, ad corpus efferendum, nullum feretrum est adhibitum, sed honoris causa illi ipsi insigni machinae impositum est, in qua, Augusto mense, die beatae Virgini in caelo receptae sacro, simulacrum eius per urbis vias solemni pompa circumferri consuevit. Agmine cleri ordines composito, sanctum corpus, inter urgentis populi frequentiam, ad sanctae Mariae regum prosequuti sunt: ibi, multo apparatu ac celebritate, iusta sunt funebria persoluta. Tunc etiam, ab aliis auctoritate, ab aliis manu ac vi, multum fuit adlaborandum, ut populi impetus a sancti viri corpore arceretur; adeo tumultuose atque effrenate irrumpebant, ad membra inanima tangenda, pedes, manus osculandas, quid eripiendum reliquiarum, beneficia impetranda, deprecandam aegritudinum sanationem. Quam plures sunt consequuti: fuitque mulier quaedam, quae sibi per turbam aperiens viam imbecillum filium itaque membris captum, ut vel ambulandi vel sedendi nulla copia esset, in sancti viri corpus iniecerit; qui ea contagione robustus valensque illico exstitit. Multi etiam suavem odorem effundi senserunt ex sanctis membris; quae clam populo, ne esset impedimento, altera a meridie hora, in eo ipso beatae Mariae regum templo, sepulta sunt, ante diem IX kalendas apriles.

Attamen, corpore humo tecto, tam sancti viri haud periit memoria; imo in dies eius sanctitatis augescebat opinio. Aiebant vulgo, castum florem perpetuo eum servasse; negabant gravi quapiam noxa innocentiam baptismalem umquam polluisse; dignum praedicabant, qui pie a christifidelibus coleretur; deprecabantur eius opem, reliquias quaeritabant, bustum celebrabant, acceptisque beneficiis, votivas ad id tabellas grato animo afferebant.

Quamobrem, quum sanctitatis, tum miraculorum convalescente fama, anno MDCCLIX, de sancti Iosephi Oriol vita, virtutibus atque prodigiis, auctoritate ordinariâ fuit quaestio; cuius tabularum Romam exemplo deportato atque a sacrorum Rituum Congregatione cognito, Clemens XIII Pontifex Maximus anno MDCCLXVII, ante diem VIII kalendas martias, mandato de causa sancti viri ab eadem sacra Congregatione ineunda, chirographum ascripsit. Ergo apostolica auctoritate Barcinone quaestio est habita, annis MDCCLXVII, MDCCLXIX, MDCCLXX; Romae vero, annis MDCCLXXXI, MDCCLXXXVIII et MDCCXC, triplex apud sacram Congregationem disceptatio fuit de sancti viri virtutibus de eisque, eodem anno MDCCXC, ante diem VIII kalendas augustas, Pius VI Pontifex solemniter sanxit, ita constare de virtutibus theologalibus et cardinalibus earumque adnexis in gradu heroico venerabilis servi Dei Iosephi Oriol, ut procedi possit ad ulteriora, nimirum ad discussionem trium miraculorum.

Sexdecim fere annorum interiecto spatio, Pius VII Summus Pontifex edixit, de tribus miraculis constare sancti Oriol deprecationibus a Deo impetratis: fuit unum, quod Ignatia Masdèu et Montero sanctimonialis a scirrhosa pancreatos obstructione evaserit; alterum, quod Catharina Manàlt convaluerit, quae annos octodecim sinistri lateris emiplegia laboraverat; tertium, quod recreata fuerit ex lateris dexteri emiplegia Maria Theresia Sàla et Solanes ac membrorum captorum motum sensumque recuperaverit, denique fractae totius corporis vires in integrum fuerint restitutae. De quibus miraculis decretum est constare, anno MDCCCVI, ante diem XIV kalendas apriles. Eoque ipso anno, Summus idem Pontifex Pius VII, idibus maiis denuo in hac causa decrevit, procedi posse ad solemnem venerabilis servi Dei Iosephi Oriol beatificationem. Igitur beatificationis solemnis ritus in vaticana aede beati Petri celebratus est, ante diem XI kalendas octobres, eodem anno MDCCCVI.

Haud brevi intervallo interposito, eo quod beati viri suffragiis alia supervenisse prodigia praedicabantur, sacris Ritibus praepositae Congregationi negotium causae beati Iosephi Oriol referendae dedit Leo XIII Pontifex Maximus, anno MDCCCXCVI, ante diem XVIII kalendas ianuarias. Duo tum miracula, quae sacrorum Rituum Congregationi probarentur, postulatores exhibuerunt. Altero morbus est sublatus sororis Gertrudis Casas et Cardany, quae dolore acri ac tumore dorsualis spinae septem annos fuit conflictata lectoque detenta; dolores autem, quum maxime in dextera corporis parte, ita extremos artus invaserant, ut ob eorum inceptam paralysim, difficilem efficerent gradum, et manus movendi auferrent potestatem. In dies ingravescebat virium defectus, ciborum fastidium, rigiditas tensioque membrorum, anhelatio continua, difficultas excrementa egerendi, una cum pedum formicationibus febrisque frequentibus acces-

sibus. Remedia cum nulla prodessent medicusque desperatam aegrotam deseruisset, ea, Septembri mense anni MDCCCXCVI supernas suppetias a beato Iosepho Oriol per supplicantiones novendiales postulavit ac statuit eius praestolari subsidium, usque ad diem Nomini beatae virginis Mariae sacrum, quo die idus septembres erant futurae. Pridie illius diei, cum ad reconcinnandum lectulum, ex eo in proximam devecta esset sellam, improviso sensit omnem sibi morbum esse detractum; surrexit, per conclave deambulavit, pristinisque viribus eodem temporis puncto recuperatis, per gradus in sacellum descendit diuque ibi, nixa genibus, oravit; tum cibos comedit, quibus bene valentes utuntur muniaque omnia religiosi Instituti implevit, nec ullas pristini morbi praeterea reliquias experta est.

Altero miraculo soror Maria Bonaventura Tragant tabem insanabilem excussit, qua undecim annos laboraverat. Invalescente in diem morbo, devota virgo tussi continua afficiebatur, siti, anhelitu, cordis palpitationibus, sanguineis ventris egestionibus, vomitibus, sensuum perturbationibus, numquam febri intermissa, densis putridisque exscreationibus: confirmabant vero medici nullam dari medicinam, quae tollere hunc morbum valeret semelque et iterum iusserunt, postremis sacramentis aegrotam mulierem muniri. Illa vero, humanis quibusque praesidiis destituta, beati Iosephi Oriol ad deprecationem confugit, applicatisque ad pectus reliquiis eius, instituit habendas triduum preces, quibus concupitam sanitatem impetraret. Die tertio, qui sextus fuit ante augustas kalendas anni MDCCCLXXXVIII, nona post meridiem hora, somno occupata, ad lucem usque eum produxit; cumque evigilasset, morbo se plane vacuam experta est. Ergo surrexit e lectulo fasque ei fuit suis officiis vacare et adeo laboriosa ministeria obire, ut res sodalibus explorata esset, robustiorem valetudinem ex sanatione eam recuperasse, qua ante morbum umquam usa fuerat.

De utraque sanatione iuste inquisitum est ac deinceps a sacrorum Rituum Congregatione quaternis comitiis cognitum; tandem, IV kalendas maias anni MCMVII, Nostro decreto solemniter ediximus, constare de duobus miraculis; de primo, instantaneae perfectaeque sanationis sororis Gertrudis Casas et Cordany, monialis professae in congregatione sancti Philippi Nerii et nostrae Dominae de Lourdes, a meningo–mielitide ex influentiae morbo; itemque de altero, instantaneae perfectaeque sanationis sororis Mariae Bonaventurae Tragant, monialis professae in Instituto Urgellensi a sacra Familia, a pulmonum phthisi conclamata. Ante diem autem XII kalendas augustas, iterum ediximus eodem anno, tuto procedi posse ad solemnem beati Iosephi Oriol canonizationem.

Verum rati institutis a maioribus Nostris moribus esse religiose insistendum, ante diem III kalendas maias, hoc anno MCMIX, Consistorium secretum convocari curavimus, in quo sanctae Romanae Ecclesiae omnes Cardi-

nales de tam gravi negotio sententiam rogavimus. Hi vero, postquam beati Iosephi Oriol gesta praestabilesque virtutes ac patrata, ipso deprecatore, a Deo miracula, a dilecto Fratre Nostro Cardinali Sebastiano Martinelli, enarrari audiverunt, unanimi consensu exstiterunt Nobis auctores, ut tantum virum, eis praeditum virtutibus, talibus super naturam donis caelestibusque significationibus et viventem et mortuum divinitus decoratum, in Sanctorum Dei numerum referremus. Tum die eodem publicum habuimus Consistorium, in quo dilectus filius Virginius Jacoucci sacrae Consistorialis Aulae advocatus concinna oratione de vita beati Oriol et de miraculis iterum disseruit nobisque supplicavit, ut causam eius per solemnem canonizationem definiremus. At Nos censuimus Patrum luminum, adhibitis precibus aliisque piis operibus, esse adhuc expetendum auxilium.

Interim curavimus ut, a sacra Consistoriali Congregatione datis litteris, non viciniores modo Episcopi, sed etiam remotissimi de instantibus solemnibus fierent certiores et, si copia esset, Nobis adessent, sententiam suam de tanta re prompturi. Hi quidem ex universo terrarum orbe frequentes convenere causamque admodum edocti et ex iis, quae in Consistorio publico fuerant acta, et ex documentis sacrorum Rituum Congregationis, quorum exemplum singulis tradi iussimus, Consistorio semipublico interfuerunt. Coram Nobis habitum id est, hoc ipso anno, ante diem III idus maias, in eoque, postquam venerabiles Fratres Nostri sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales alacri voluntate beati Iosephi Oriol canonizationi sunt denuo suffragati, Patriarchae omnes, Primates, Archiepiscopi, Episcopi in eamdem sententiam concesserunt. Cuius rei instrumenta a dilectis filiis Sedis Apostolicae notariis publice confecta in tabularium sacrorum Rituum Congregationis relata sunt.

Ad hanc vero canonizationem agendam, diem statuimus XIII ante kalendas iunias, qua recolimus unigenitum Dei Filium, qui unitam sibi fragilitatis nostrae substantiam in gloriae Dei dextera collocavit. Interea christifideles vehementer hortati sumus, ut ferventes ingeminarent preces, iis praesertim in templis, in quibus Sacramentum augustum publice adorandum ex praescripto proponeretur; ideo videlicet ut et ipsi ex tanta caeremonia fructus uberiores perciperent, Nobisque in tam gravi officii nostri munere sanctus Spiritus benignus adesset.

Cum vero dies auspicatissima advenerit, omnes quum saecularis, tum regularis cleri Ordines, universi Curiae Romanae Praesules et Officiales; cuncti venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales, Patriarchae, Primates, Archiepiscopi, Episcopi convenerunt, iisque solemni supplicatione praeeuntibus, Nos basilicam vaticanam magnificentissime ornatam ingressi sumus. Tum vero dilectus Frater Noster Cardinalis Sebastianus Martinelli sacrorum Rituum Congregationi Praefectus et huic canonizationi procu-

randae praepositus, perorante dilecto filio Philippo Pacelli Nostrae Consistorialis Aulae advocato, vota Nobis ac preces detulit Sacrorum Antistitum, ut beatum Iosephum Oriol Sanctorum decoraremus honore, cumque iterum et tertio iisdem votis et precibus ferventer institissent, Nos, divini Spiritus lumine humiliter invocato, ad honorem sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae religionis augmentum, auctoritate Domini nostri Iesu Christi, beatorum apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio, praedictum Iosephum Oriol presbyterum Sanctum esse decrevimus ac definivimus eumque Sanctorum catalogo adscripsimus. Cui eodem decreto sociavimus Clementem Hofbauer, e congregatione SS. Redemptoris ac eiusdem congregationis ultra montes propagatoris insignis. Memoriam autem sancti Iosephi Oriol quolibet anno natali eius die ab Ecclesia universali recolendam esse constituimus; et cunctis christifidelibus, qui die illo exuvias eius venerati fuerint, indulgentiam septem annorum totidemque quadragenarum perpetuo largiti sumus. Gratiis deinde Deo optimo maximo humiliter actis, novensilibusque Sanctis pie invocatis, plenariam indulgentiam cunctis adstantibus effusissimo ⁋cordis affectu impertivimus. Tum solemni Sacro operati sumus postque Evangelii lectionem clerum populumque vehementer hortati sumus, ut sanctorum apostolorum Petri et Pauli et novorum Sanctorum patrocinium in his praesertim Ecclesiae necessitatibus, fidentes implorent; iussimusque apostolicas hasce litteras, manu Nostra et S. R. E. Cardinalium signatas sub plumbo expediri.

Vos vero laetamini, filii dilectissimi et gaudete in Domino, quod hic fidelis eius servus tanto honore hodie inter homines afficiatur. Quod ei merito contigit: quippe ex iis fuit, quibus Redemptoris nostri verba aptari queunt: *Vos estis sal terrae; vos estis lux mundi* (Matth. V, 13, 14). Iure igitur lucerna posita est super candelabrum, ut luceat omnibus, qui in domo sunt (ibid., 15). Vos autem in fulgidum hoc lumen oculos ea voluntate defigite, ut eamdem flammam in animis vestris accendatis. Flagravit ille inexsuperabili ardore caritatis, qua Deum et universos homines complectebatur. Cum vero Deus totum hominem occuparet, cum mens esset in supernas res perpetuo intenta, quo poterant ei in numero res terrestres esse, quo divitiae et voluptates? Audistis ut ea aspernaretur ac nihili faceret! opes abiiciebat, pecuniam dividebat egentibus, a voluptatibus oblectamentisque abhorreabt, durissime habebat corpus, necessario somno ac cibo denegato: scilicet, quo diligeret Deum, oderat carnem suam; non est enim fas utrumque amore prosequi. Ergo animi et corporis motus, cogitationes omnes atque actiones ad Dei gloriam diri-

gebat; ipsum laudari, diligi, honore ab hominibus affici studebat; intentisque viribus omnes ad eum homines adducere adnitens, nihil in hoc satis laboris et industriae ponere arbitrabatur. Nam omnes homines ex animo diligebat, fratres suos eiusdem Patris liberos, Christi sanguine aeque redemptos solliciteque omnibus rebus eos iuvabat. Vos ergo praeclaras hasce virtutes alacres imitamini: Deum diligite, diligite fratres vestros; superna quaerite, mundum ac voluptates despicite; compescite carnem, spiritus superbiae cohibete, ut videant homines opera vestra bona et glorificent Patrem vestrum, qui in caelis est (Matth. v, 16). Hac ratione ac via vitam agentes faciliori apud Deum suffragatore novensili Sancto utemini, ad aeternam beatitatem assequendam atque ad ea impetranda quum spiritualia, tum temporalia adiumenta, quae sunt ad illam conducibilia.

Omnibus itaque, quae inspicienda erant, bene perpensis, certa ex scientia et auctoritatis Nostrae plenitudine, omnia et singula praedicta confirmamus, roboramus atque iterum statuimus universaeque Ecclesiae catholicae denunciamus; mandantes ut praesentium litterarum transumptis sive exemplis etiam impressis, manu alicuius notarii subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus fides habeatur quae hisce Nostris praesentibus haberetur, si exhibitae atque ostensae forent.

Si quis vero paginam hanc Nostrae definitionis, decreti, mandati, relaxationis et voluntatis infringere vel temerario ausu contraire aut attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et sanctorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Incarnationis dominicae millesimo nongentesimo nono, XIII kalendas iunias, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

Ego A. Episcopus Ostien. et Veliternen. Card. OREGLIA A S. STEPHANO S. R. E. Camerarius S. C. Decanus.

Ego SERAPHINUS Episcopus Portuensis et S. Rufinae Card. VANNUTELLI Maior Poenitentiarius.

Ego A. Cardinalis AGLIARDI Episcopus Albanensis.

Ego VINCENTIUS Episcopus Praenestin. Card. VANNUTELLI.

Ego Fr. Ep. Tusculanus Card. SATOLLI.

Ego FRANCISCUS DE PAULA Episcopus Sabinensis Card. CASSETTA.

Ego MARIANUS tit. S. Caeciliae Presb. Card. RAMPOLLA DEL TINDARO.

Ego ANGELUS tit. S. Laurentii in Lucina Presb. Card. DI PIETRO.

Ego Fr. H. M.ª tit. S. Mariae de Scala Presb. Card. GOTTI.

Ego ALEXANDER tit. SS. Marcellini et Petri Presb. Card. SANMINIATELLI.
Ego PETRUS tit. SS. Quatuor Coronatorum Presb. Card. RESPIGHI.
Ego SEBASTIANUS tit. sancti Augustini Presb. Card. MARTINELLI.
Ego BENIAMINUS tit. S. Mariae in Ara-Coeli Presb. Card. CAVICCHIONI.
Ego CASIMIRUS tit. S. Priscae Presb. Card.FERRATA.
Ego DOMINICUS tit. S. Marcelli, Presb. Card. GENNARI.
Ego RAPHAEL tit. S. Praxedis Presb. Card. MERRY DEL VAL.
Ego OCTAVIUS tit. SS. Cosmae et Damiani Presb. Card. CAGIANO DE AZEVEDO.
Ego PETRUS tit. S. Bernardi Presb. Card. GASPARRI.
Ego FRANCISCUS S. Mariae in Porticu Diaconus Card. SEGNA.
Ego Fr. IOSEPHUS CALASANCTIUS S. Hadriani Diaconus Card. VIVES.
Ego CAIETANUS S. Nicolai in Carcere Diaconus Card. DE LAI.

A. CARD. AGLIARDI, S. R. E. *Cancellarius.*

Loco ✠ Plumbi.

Raphael Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Augustus Bartolini, *Protonotarius Apostolicus.*

II

MISSIO DE KENIA IN AFRICA ORIENTALI ANGLICA ERIGITUR IN VICARIATUM APOSTOLICUM.

PIUS PP. X

Ad futuram rei memoriam. — Supremi Apostolatus officium Nobis ab alto demandatum postulat, ut sollicita cura catholico nomini provehendo consulamus, et quae Fidei incremento aeternaeque fidelium saluti bene, prospere feliciterque videantur eventura, nullâ interpositâ morâ, decernere maturemus. Hoc ducti consilio, cogitationes Nostras convertimus ad Missionem, quae aliquot ante annos per decretum die XIV septembris mensis anno MDCCCCV a S. Congregatione de Propaganda Fide editum, erecta rite fuit, quae quidem Missio independens ac sub titulo de Kenia constituta, universum territorium provinciae civilis homonymae in Africa orientali anglica complectitur curaeque missionariorum Instituti Taurinensis a SS. Consolata est credita. Itaque cum vera Christi religio, auxiliante Deo, illa in Missione talem in modum profecerit, ut peropportunum videatur Missionem ipsam in Vicariatum apostolicum erigere, Nos collatis consiliis cum venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, quae infrascripta sunt decernenda existimavimus. Nimirum ex certa scientia ac matura

deliberatione Nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, praesentium vi, motu proprio Missionem de Kenia in Africa orientali anglica in Vicariatum apostolicum erigimus ac constituimus. Mandamus praeterea ut Vicariatus ipse pristinae Missionis confinia retineat, et nomen similiter de Kenia servet. Decernentes, praesentes litteras firmas, validas, efficaces semper exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos spectat et in posterum spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, die XII Iulii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

L. ✠ S. R. CARD. MERRY DEL VAL, *a secretis Status.*

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

QUEBECEN. ET NICOLETAN.

DECRETUM QUO PARS QUAEDAM TERRITORII DIOECESIS NICOLETANAE TRIBUITUR ARCHIDIOECESI QUEBECENSI.

Re prius ac privatim inter Archiepiscopum Quebecensem et Episcopum Nicoletanum collata, SSmo Dño Pio PP. X. preces oblatae fuerunt ut pars quaedam territorii *Bellevue* nuncupati a Nicoletana dioecesi seiungeretur atque archidioecesi Quebecensi adderetur. Cum autem compertum fuerit incolarum spirituali bono facilius et efficacius hac ratione posse provideri, oblatis precibus SSmus Dñus benigne est dignatus annuere. In exsecutionem itaque huius pontificiae dispositionis sacra Congregatio Consistorialis per praesens decretum, suppleto quatenus opus sit quorumcumque hac in re interesse habentium vel habere praesumentium consensu, eam territorii *Bellevue* nuncupati partem, quae nunc ad S. Eusebii de Stanfold dioecesis Nicoletanae paroeciam pertinet, a praefatis paroecia et dioecesi avellit, et paroeciae S. Callisti de Somerset archidioecesis Quebecensis in omnibus attribuit. Ad quae quidem exsequenda

deputatur R. P. D. Paulus Eugenius Roy, Episcopus titularis Eleutheropolitanus, cum facultatibus necessariis et opportunis etiam pro opportuna subdelegatione, quatenus opus fuerit. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus sacrae Congregationis Consistorialis, die 20 Iulii 1909.

C. Card. De Lai, *Secretarius.*

L. ✠ S. Scipio Tecchi, *Adsessor.*

II

ROMANA

CIRCA AETATEM AUDITORUM S. ROTAE

Ad propositum dubium, *an aetas 75 annorum, de qua in can. 1, § 3* Legis propriae rotalis *intelligenda sit de anno 75 incepto, an potius expleto;* sacra Congregatio Consistorialis, die 28 Iulii 1909, respondit: *affirmative ad primam partem, negative ad secundam.*

Scipio Tecchi, *Adsessor.*

S. CONGREGATIO CONCILII

BUSCODUCEN.

DUBIORUM

CIRCA IEIUNIUM SERVANDUM PRIDIE CONSECRATIONIS ECCLESIAE

Die 3 Iulii 1909

Synopsis disputationis. — Rev. A. Hermus, professor in dioecesi Buscoducensi, de consensu sui Episcopi sacrae Congregationi Rituum sequentia exponit: « In dioecesi Buscoducensi, quando agitur de consecra-
« tione novae ecclesiae aedificatae in paroecia iam exsistente, Ordinarius
« regulariter, audito parocho novae ecclesiae vel ad eius petitionem, diem
« statuit, qua veniet ecclesiam consecrare; parochiani se huic rei non im-
« miscent, et ne quidem per deputatos votum, ut ecclesia consecretur,
« Episcopo manifestant. Quod si agitur de divisione paroeciae vel erec-
« tione novae paroeciae, ex partibus duarum vel plurium aliarum paroe-
« ciarum, regulariter etiam ecclesia novae paroeciae consecratur feria se-
« cunda, proindeque ieiunium anticipari deberet in diem Sabbati. Tunc

« autem nondum nova parochia est erecta, eiusque parochus nondum « nominatus. Ordinarie saltem die dominica, pridie consecrationis, nova « paroecia erigitur eiusque parochus, vel etiam sacellani eius, ab Episcopo « nominantur. Quaeritur ergo:

« I. *Quinam in Pontificali romano intelligendi sint sub nomine eorum, « qui petunt sibi ecclesiam consecrari?*

« II. *Quinam in casibus praedictis ad observandum ieiunium, pridie « consecrationis ecclesiae, obstringantur?* ».

Super his dubiis, a sacra Congregatione Rituum ad hanc remissis, exquisitum fuit votum unius ex apostolicarum caeremoniarum magistris, quod hic subnectitur.

Pontificale romanum, tit. *de ecclesiae dedicatione seu consecratione*, haec habet: « Quando ecclesia fuerit dedicanda, debet archidiaconus prae- « nuntiare clero et populo, quibus est ecclesia consecranda, ut priusquam « consecretur, ieiunent. Nam Pontifex consecrans, et qui petunt sibi ec- « clesiam consecrari, praecedenti die ieiunare debent ». Pontificale roma- num itaque primo generatim indicat ieiunium a clero et populo esse ser- vandum, deinde determinat quinam de clero et populo teneantur. Quod magis expresse a sacra Congregatione Rituum declaratum fuit in *Me- chlinien.* diei 29 Iulii 1780 ad I; nam proposito dubio, « an ieiunium in Pon- « tificali romano praescriptum iis, a quibus consecratur ecclesia, sit stric- « tae obligationis, vel potius tantum de consilio »; eadem S. Congregatio respondit: « Ieiunium in Pontificali romano praescriptum esse strictae « obligationis pro Episcopo consecrante, et pro iis *tantum*, qui petunt « *sibi* ecclesiam consecrari ». Ex qua responsione apparet, S. Congrega- tionem declaravisse, ieiunium hoc esse strictae obligationis, et per verba *tantum* et *sibi* intellexisse, ieiunio adigi solum illos qui petunt, non sim- pliciter et sine ullo titulo, sed ratione alicuius vel iuris vel officii, cum aliquo saltem spirituali emolumento *sibi* obveniente.

Consecrationem itaque petere potest: 1.° ille, a quo aut a cuius ante- cessoribus ecclesia fuit aedificata aut dotata, sive iuris patronatus gau- deat sive non; superior familiae regularis sive solus, sive cum suis con- sultoribus, si eorum consensus iuxta Ordinis constitutiones sit necessarius; superior sodalitatis, etc.; 2.° ille, cuius curae ecclesia consecranda credita est, v. gr. parochus, si agatur de sua ecclesia parochiali, seu filiali suae curae commissa; rector consecrandae ecclesiae, ab Episcopo etiam impli- cite deputatus, etc. – Si quis itaque ex praedictis consecrationem petat, cum hoc agat ex iure vel ex officio vel ratione alicuius vinculi, quo ipse ecclesiae consecrandae devincitur, ad ieiunium tenetur. Populus vero, ut in pluribus, non tenetur, quia de facto non petit, imo in actuali praxi, exceptâ aliquâ pecuniariâ oblatione, aedificationi et consecrationi eccle-

siae non sese immiscet. Attamen si ipse suis impensis ecclesiam aedificavisset, et ab Episcopo peteret *sibi* consecrari, cum verificentur duae requisitae conditiones h. e. *petitio* et *consecratio sibi*; et ipse a ieiunio non videretur excludendus. Sed hic casus malo fato est nunc rarus, et circumstantiae perpendendae, ne incaute obligatio imponatur.

Hisce praeiactis, investigat Consultor, quid sentiendum in duobus casibus a professore Hermus propositis. Et primo erigitur nova ecclesia parochialis intra alicuius paroeciae limites, et cum haec nova ecclesia erit sedes parochiae, et substituet veterem ecclesiam parochialem, parochus ipse ab Episcopo petit consecrationem; ergo ipse tenetur legi ieiunii servandi. Tenetur quoque, licet non proprio impulsu petat, sed solummodo ab Episcopo vocetur, ut secum concordet de consecratione: 1.° quia ab ipso ritu requiritur aliquis petens, iuxta sermonem ab Episcopo habendum ante ecclesiae fores quando in eo est, ut cum sacris reliquiis ecclesiam ingrediatur; 2.° quia idem parochus implicite petit, quando cum Episcopo concordat de consecratione. Populus, qui, ut exponitur, se non immiscet, cum non petat, non tenetur.

Proponitur et alter casus de nova ecclesia, quae in parochialem erigenda est die dominica pridie consecrationis, feria secunda peragendae. Ieiunium in casu servandum est Sabbato, pridie erectionis ecclesiae in parochialem. Sacerdos, qui die dominica *erit* parochus, et qui interim consecrationem curat, tenetur ad ieiunium servandum: 1.° quia moraliter ut parochus habetur per designationem ab Episcopo factam post examen seu concursum; 2.° quia ipse est saltem eius rector, et de facto, sive implicite sive explicite, consecrationem petit. Sacellani videntur excludendi.

Propositis itaque dubiis responderet: ad I. *Ii tantum qui, vi alicuius iuris vel officii vel dominii etc., petunt ecclesiae consecrationem;* ad II. *Parochus, sive iam sit sive nondum constitutus in officio, qui consecrationem saltem implicite petat.*

Resolutiones. — Emi Patres S. Congregationis Concilii, in generali conventu diei 3 Iulii 1909, supra relatis dubiis respondendum censuerunt:

Ad I. *Detur decretum S. Congregationis Rituum in* Mechlinien. *diei 29 Iulii 1780.*

Ad II. *Parochus, sive iam sit, sive nondum constitutus in officio, dummodo designatus, qui consecrationem saltem implicite petat.*

L. ✠ S. Iulius Grazioli, *Subsecretarius.*

S. CONGREGATIO RITUUM

NEAPOLITANA seu FERENTINEN.

DECRETUM INTRODUCTIONIS CAUSAE PRO BEATIFICATIONE ET CANONIZATIONE SERVI DEI P. PAULI CAPELLONI, SACERDOTIS PROFESSI SOCIETATIS IESU.

Inter ecclesiasticos viros, quos clementissimus Deus elargitus est Ecclesiae suae, alios apostolos, alios doctores, alios operarios in vinea sua, sanctitatis quoque fama praestantes, quosque Societas a legifero patre Ignatio instituta, sicuti praecipui Ordines religiosi, per longum annorum decursum, inter varias temporum rerumque vicissitudines, in lucem edidit, recensendus est P. Paulus Capelloni eiusdem Societatis sacerdos professus, de cuius vita ex actis processualibus quaedam summatim delibare iuvat. Romae natus die XXI Februarii anno MDCCLXXVI e numerosae prolis piis honestisque parentibus Iacobo et Catherina Catena, prae ceteris filiis virtute refulsit. Utroque parente, adhuc puer, orbatus, amitae tutelae concreditus est eiusque curis et exemplis apprime respondit, sedulus disciplinae custos et religiosus sacrorum cultor. Scholas puerorum in Collegio Romano sub regimine et magisterio sacerdotum et patrum Societatis Ignatianae tunc abrogatae, frequentare coepit. Trebiam Umbram translatus, in Collegio Lucarini litterarum cursum feliciter explevit, anno MDCCLXXXXIV. Ad sacerdotium vocatus ac Romam reversus, almum Collegium Capranicense, clericis instituendis, anno MDCCLVII a Cardinali Dominico Capranica conditum et nuncupatum, pluriumque Summorum Pontificum favoribus ac privilegiis cohonestatum, ingredi petiit atque obtinuit, ibique commorans philosophiae ac theologiae diligentia non minus quam ingenio praestantem dedit operam. Hisce studiis adiicere sategit liturgiam et musicen, ad decus et ornamentum ecclesiastico viro valde congruum. Integritate vitae ac pietate conspicuus, angelus Collegii a superioribus et sodalibus meruit appellari. Verum magna rerum publicarum perturbatio e Gallia, ubi orta fuerat, erumpens cum furente audacia, Italiam ipsamque Romam invasit. Religione depopulata, Summo Pontifice in exsilium deducto, sacris ministris ac religiosis dispersis variisque modis crudeliter vexatis, eversis quoque scientiae ac pietatis domiciliis, huiusmodi persequutioni obnoxium quoque fuit Collegium Capranicense, a quo exire coactus est Paulus, ordinibus minoribus tantum insignitus. Neque tamen in arduis adversisque rebus animo cecidit, sed, in sancta vocatione confirmatus, rerum divinarum studium prosequutus est penes

patres Praedicatores. Anno MDCCCI volvente, per singulos gradus ad sacros ordines evectus est a Cardinali Iulio Della Somaglia Pii Papae VII in Urbe Vicario, et, propter temporum nequitiam, primum Sacrum Litavit in oratorio marchionis Vitelleschi, qui, Servi Dei scientiam et virtutem admirans cum laudabili vitae consuetudine, eum in filiorum praeceptorem elegit. Neque huius institutoris ac magistri, quem vocabant angelicum, unquam obliti sunt ex illustri familia prognati, accepti beneficii simul memores et grati usque ad obitum. Interim Paulus, religionis charitatisque operibus obeundis intentus, intra et extra Urbem, potissimum in ecclesia SSmo Nomini Iesu dicata, ardens studium gloriae Dei hominumque salutis provehendae mirabiliter explicabat. In eodem templo Paulus antiquis sodalibus adiutor extitit valde utilis, et quidem praesidi P. Marchetti ad erigendas et moderandas congregationes mariales e iuvenibus claro sanguine ortis, ut dies festos pie ac honeste agerent, et praeclaro viro P. Muzzarelli ad prodigiosam iconem beatae Mariae virginis a Strada nuncupatae cum devoto ac frequenti populo per mensem marialem honorandam. Anno MDCCCIX, Roma a Gallis per vim occupata, cum ipse aliique sacerdotes iniquis legibus iusiurandum praestare abnuissent, in exsilium expulsi sunt. Tunc Paulus Reatem concessit, quo antea sacer orator perrexerat, et a quovis ordine civium amice ac benevole exceptus, penes aretinam domum familiae Vitelleschi, prout in romana, hospes carissimus habitus est. Apostolicus vir, illic quoque congregationes mariales iuvenum condidit ac gubernavit, simulque clero ac populo omne studium ac ministerium impendisse fertur, adeo ut praepositus Slavonius religionem ac fidem tunc Reate servatam Servo Dei tribueret. Inter haec, magni Napoleonis potentia, Deo ita disponente, confracta, et, die XXIV Maii MDCCCXIV Pio VII Pontifice Maximo Romanae Sedi feliciter restituto, statim ac Societas Iesu reviviscere coepit, Capellonius in ea tyrocinium inire postulavit obtinuitque mense novembri eiusdem anni, aetatis suae trigesimi octavi. Magistri sui fidelis discipulus et sancti patris Ignatii dignus filius praesidum aestimationem atque amorem sibi comparavit, qui curam illi commiserunt ecclesiae sancti Vitalis martyris, quam ipse sacris functionibus auxit congruaque supellectili instruxit ac ornavit. Post annum, Ferentinum missus, ecclesiam sancti Francisci Assisiensis regendam suscepit simulque sacris expeditionibus navans, circumstantes urbes atque oppida, cum magno fidelium concursu atque spirituali emolumento, peragravit. Neapolim translatus, sancti Francisci de Hieronymo vestigia sequutus, sacerdotali ministerio egregie functus est. Patiens, comis ac prudens, plures errantes viros ac mulieres ad rectam salutis viam traduxit, atque in templo SSmi Nominis Iesu, cui praepositus fuerat, sacrae Scripturae libros cum voluptate et fructu audientium interpretatus est iuxta regulas ab Ecclesia

probatas. Verum peculiarem quandam sollicitudinem ac beneficum apostolatum exercebat cum militibus praesertim regiis nuncupatis, quibus ipse, ex officio sibi commisso, in spiritualibus praeerat. Christianam legis morumque doctrinam, sanctorum militum virtutes ac exempla propriique status officia, tum private tum publice, iisdem explicabat, ut, inter varia saecularis militiae discrimina, vitam honestam ducerent bonosque mores custodirent. In solemniis immaculatae conceptionis beatae Mariae virginis et patriarchae sancti Ignatii ipsi milites, cum militari pompa et musico concentu, tempum adibant atque functionibus religiose adstabant. Divino flagrans amore, Servus Dei in honorem sacratissimi Cordis Iesu, quod uti tutissimum et universale christianorum refugium habebat, primam sextam feriam cuiusque mensis et annuam festivitatem singulari devotione splendidoque cultu celebrabat. Anno MDCCCXLVIII, fervente procella, cum plurimis sociis in Melitensi insula exulavit, ibique sui ministerii labores prosequutus est. Neapolim reversus, iterum se totum dedit sacerdotalibus officiis. Obsequentissimus erga Sedem Apostolicam et Pontificem Maximum, cum maximae observantiae et venerationis signis excepit Pium Papam IX fel. rec., quando hic Neapoli templum SSmi Nominis Iesu invisit. Singulari quoque laetitia exultans, gaudio triumphavit cum ab ipso Pontifice de immaculato conceptu Deiparae virginis definitio dogmatica promulgata fuit. Tandem, ineunte mense octobri anni MDCCCLVII, Paulus, gravi morbo vexatus eoque incrudescente, Ecclesiae sacramenta summâ pietate sumpsit, verba Apostoli ingeminans: « Cupio dissolvi et esse cum Christo ». Praeposito provinciali exhortanti ut se in sacratissimum Cor Iesu reciperet, respondit Paulus « optimum hoc sibi esse refugium », idque proferens in Domino quievit die decimaquinta eiusdem mensis et anni, qui fuit illi fere octogesimus aetatis, quadragesimus tertius religionis, et trigesimus septimus sacri ministerii in civitate Neapolitana. Servi Dei exuviae ecclesiastico ritu in templum illatae, ibidem triduo expositae manserunt, ut votis ac pietati civium confluentium satisfieret. Exsequiis iuxta morem Societatis primum peractis, solemnia funera septimo die ab externis persoluta successerunt. Pauli corpus, in patrum dormitorio cum regia dispensatione tumulatum, quindecim post menses integrum repertum fuit: postremis hisce temporibus a Curia ecclesiastica Neapolitana rite recognitum, apud sacellum sancti Francisci de Hieronymo, a cornu Evangelii, in apposito tumulo cum marmoreo lapide et latina inscriptione, depositum est. Interim opinio sanctitatis vitae, quam Servus Dei sibi in vita acquisierat, post obitum magis clara et diffusa viam aperuit inquisitionibus ordinariis super ea in Curiis Neapolitana et Ferentinensi. Quibus actis absoluti, et Romam ad sacram Rituum Congregationem transmissis, quum, peracta etiam revisione scriptorum eiusdem Servi Dei, nihil obstaret quominus ad ulte-

riora procedi posset, instante Rmo P. Camillo Beccari, Societatis Iesu postulatore generali, attentis litteris postulatoriis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Sacrorum Antistitum necnon Capitulorum cathedralium, Ordinum religiosorum, seminariorum et collegiorum atque virorum ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Dominicus Ferrata, huius causae ponens seu relator, in ordinariis sacrorum Rituum Congregationis comitiis, subsignata die ad Vaticanum coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit, *an sit signanda Commissio introductionis causas, in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito etiam voce et scripto R. P. D. Alexandro Verde sanctae fidei Promotore, rescribendum censuerunt: *affirmative, seu signandam esse Commissionem introductionis causae, si Sanctissimo placuerit.* Die XXII Iunii MDCCCCIX.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Pio Papae X per infrascriptum Cardinalem sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem sacri Consilii ratum habuit et probavit, propriaque manu signare dignata est Commissionem introductionis causae venerabilis servi Dei Pauli Capelloni, sacerdotis professi Societatis Iesu, die XXIII, eisdem mense et anno.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S. † D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

I

PARISIEN.

NULLITATIS MATRIMONII

(*sub secreto*)

Edita est in hâc causâ sententia definitiva, cuius pars dispositiva est sequentis tenoris:

Proposito dubio, *an constet de nullitate matrimonii in casu;* RR. PP. DD. Auditores de turno responderunt: *Affirmative.*

Romae, die 10 Iulii 1909.

Ioannes Prior, *Ponens.*
Aloisius Sincero.
Ioseph Mori.

L. ✠ S.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

II

ROSSANEN.

MONITORII ET EXERCITIORUM SPIRITUALIUM

(*sub secreto*)

Edita est in hâc causâ sententia definitiva, cuius pars dispositiva est sequentis tenoris:

Proposito dubio, *utrum ex iis quae deducta et probata sunt in iudicio, legitima habenda sit monitorii inflictio, nec non exercitiorum spiritualium impositio in casu;* RR. PP. DD. Auditores de turno ita respondere censuerunt: *iure monitorium fuisse inflictum et imposita spiritualia exercitia, his tamen reductis quoad tempus ad decem dies; monitorium vero ad effectum et applicationem praecipue* cap. 6, sess. 21 de reform. *Concilii Tridentini iterandum esse quoad singula accusationum capita, antequam procedatur ad ulteriora, si perseverent aut exurgant, quod absit, culpae aut occasiones scandali.*

Romae, die 13 Iulii 1909.

M. Lega *Decanus, Ponens.*
Gustavus Persiani.
Aloisius Sincero.

L. ✠ S.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

III

VICARIATUS VICTORIAE NYANZAE SEPTENTRIONALIS

NULLITATIS MATRIMONII

(*sub secreto*)

Edita est in hâc causâ sententia definitiva, cuius pars dispositiva est sequentis tenoris:

Ad dubium, *an constet de nullitate matrimonii in casu;* RR. PP. DD. Auditores de turno respondendum censuerunt: *Affirmative.*

Romae, die 29 Iulii 1909.

Franciscus Heiner, *Ponens*
Ioannes Prior.
Aloisius Sincero.

L. ✠ S.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE

I

AD PETRUM GERLIER, PRAESIDEM GENERALEM SOCIETATIS GALLICAE "ASSOCIATION CATHOLIQUE DE LA JEUNESSE FRANÇAISE,,.

Monsieur,

Appelé avec tant de confiance à succéder à monsieur Jean Lerolle dans l'importante charge de Président général de l'*Association catholique de la Jeunesse française*, vous avez voulu que votre premier acte fut l'hommage de votre entier dévouement à l'Eglise et au Vicaire de Jésus-Christ. Le Saint-Père a bien agréé l'expression de sincère et filial attachement que vous avez tenu à Lui affirmer en cette circonstance. Vos sentiments de foi, votre profond dévouement à l'Eglise et à la cause catholique, unis aux qualités qui vous distinguent et à l'ardeur de vos jeunes années, sont un heureux gage pour le Souverain Pontife, que vous remplirez dignement, avec l'aide de Dieu, le mandat que l'*Association de la Jeunesse française* vous a confié. Votre fidélité enfin à la devise et au programme de vos devanciers, particulièrement de votre digne prédécesseur, le bienveillant appui de l'autorité ecclésiastique et de l'aumônier général, vous assuront la direction ferme et franchement catholique de la *Jeunesse française*. C'est dans ces sentiments et dans cet espoir que le Saint-Père vous envoie de tout cœur, comme gage de Sa bienveillance et des plus précieuses faveurs divines, la bénédiction apostolique.

J'unis mes sincères félicitations, et je suis heureux de profiter de cette circostance pour vous offrir, Monsieur, l'expression de mes sentiments distingués.

Rome, le 18 Juin 1909.

L. ✠ S. R. CARD. MERRY DEL VAL.

II

AD IOSEPHUM TONIOLO, PRAESIDEM UNIONIS POPULARIS INTER CATHOLICOS ITALIAE.

Vaticano, li 30 Giugno 1909.

Illmo Signore,

Il Santo Padre ha appreso con piacere come l'*Unione popolare fra i Cattolici d'Italia*, dinanzi ai bisogni imperiosi dei tempi attuali, imprima al proprio zelo un più forte impulso ed inviti gli aderenti suoi tutti ad

una più vigorosa ripresa del proprio programma. Ed è ben doveroso che in un momento quale è il presente, in cui i figli delle tenebre, con attività degna invero di miglior causa, moltiplicano i loro sforzi per giungere alla realizzazione dei rovinosi loro disegni, disegni di odio contro Dio e di sfacelo di ogni ordine cristiano, i figli della luce raddoppino anch'essi la loro energia, ed uniti e concordi nell'azione, come lo sono nella fede, si oppongano al male che si avanza impetuoso, e combattano alacremente per la difesa dei più sacri e preziosi diritti.

L'*Unione popolare* ha finora così bene adempito alla propria missione, e corrisposto alle aspettative in essa collocate. E molto in verità in Italia si deve alla sua operosità, non ostante le gravi difficoltà incontrate, e le angustie di una vita ancor giovane: e più ancora giova sperare in avvenire, se ad essa non verrà meno l'aiuto degli uomini di buona volontà.

L'augusto Pontefice benedice e ringrazia Iddio che l'ha ispirata, e Lo prega a continuarle il suo favore, perchè possa rispondere sempre meglio agli alti fini per i quali è sorta. Conscio intanto dei pericoli gravissimi che sovrastano agl'interessi più vitali della religione, mentre conferma all'*Unione* medesima il mandato affidatole, e, con esso la piena Sua fiducia, il Santo Padre si rivolge ai cattolici tutti d'Italia, ed in special modo ai Vescovi, ed agli uni e agli altri raccomanda vivamente che, con una cooperazione proporzionata alla gravità del momento, aprano all'*Unione popolare* ampia la via per la esplicazione del suo nobile programma, e per i più lieti successi.

Auspice intanto delle divine grazie ed argomento di speciale benevolenza, Sua Santità imparte alla S. V., che con luminoso esempio di cristiano apostolato consacra tutta se stessa al regime di cotesta ottima istituzione, a quanti la coadiuvano nell'alto ufficio della presidenza, ed ai soci tutti l'apostolica benedizione.

Ed io lieto di avere colla presente adempito all'onorifico incarico affidatomi dal S. Padre, mi valgo ben volentieri dell'incontro per raffermarmi con sensi di sincera stima

di V. S. Illma

affmo per servirla

L. ✠ S.

R. Card. Merry del Val.

III

AD RR. DD. ROZÈS ET DUBOIS, DE EDITO OPERE "PETIT PAROISSIEN DOMINICAL,,.

Messieurs les Abbés,

C'est avec un vif intérêt que j'ai pris connaissance de l'œuvre du *Petit paroissien dominical*, que vous avez eu en vue pour le bien des âmes.

Aussi, ai-je eu à cœur d'en faire part au Saint-Père.

Le Souverain Pontife vous félicite de votre zèle sacerdotal à contribuer ainsi à favoriser et à nourrir la piété des fidèles, en leurs exposant les mystères les plus augustes de la religion catholique.

Votre louable idée de distribuer en fascicules, en petits manuels, l'explication du Saint Sacrifice de la Messe, pour chaque dimanche et fête de l'année, paraît fort utile et adaptée aux temps présents.

Le *Petit paroissien dominical*, bien simple, pratique et à la portée de tous, procurera, particulièrement aux hommes, l'avantage d'assister avec fruit et avec dévotion à l'acte le plus sublime qui puisse s'accomplir sur la terre: le Sacrifice adorable de nos autels.

En me chargeant de vous exprimer la vive satisfaction et ses encouragements pour votre œuvre, revêtue de l'approbation de Mgr. votre Evêque, Sa Sainteté vous envoie de tout cœur la bénédiction apostolique, comme gage des plus précieuses faveurs divines.

J'unis mes sincéres félicitations, et je suis heureux de profiter de la circonstance, pour vous exprimer, messieurs les Abbés, mes sentiments dévoués en N. Seigneur.

Rome, le 5 Juillet 1909.

L ✠ S. R. CARD. MERRY DEL VAL.

IV

AD R. P. D. FRANCISCUM GIEURE, EPISCOPUM BAIONENSEM, DE VOLUMINE CIRCA COLLATIONES ECCLESIASTICAS SUPER MODERNISMO.

Monseigneur,

Le Saint-Père me charge de vous remercier de l'hommage que vous Lui avez fait du volume contenant les rapports des *Conferences ecclésiastiques sur le modernisme.*

En félicitant votre Grandeur d'avoir choisi pareille question comme matière des conférences, le Souverain Pontife a remarqué avec satisfaction, que les sujets ont été serieusement et fort convenablement traités. Aussi Sa Sainteté envoie-t-elle de cœur la bénédiction apostolique im-

plorée, à votre Grandeur et à tous les prêtres de son diocèse, comme gage de précieuses faveurs divines.

J'unis mes sincères remercîments pour l'exemplaire que vous m'avez offert, et je profite de l'occasion pour renouveler à votre Grandeur l'expression des mes sentiments très dévoués en N. Seigneur.

Rome, le 26 Juillet 1909.

L. ✠ S. R. CARD. MERRY DEL VAL.

V

AD R. D. IOSEPHUM FONSSAGRIVES, MODERATOREM SOCIETATIS PARISIENSIS "ASSOCIATION GÉNÉRALE DES ETUDIANTS CATHOLIQUES,,.

Monsieur le Chanoine,

Il a été très agréable au Saint-Père d'apprendre que l'*Association générale des étudiants catholiques de Paris* se préparait à fêter tout à la fois, votre jubilé sacerdotal et le 25me anniversaire de votre entrée au Cercle du Luxembourg. Sa Sainteté saisit donc cette occasion de donner un témoignage particulier de sa haute satisfaction à une association aussi méritante, en même temps qu'à vous même, qui en êtes le si digne aumônier et le très actif directeur. Cette œuvre du Cercle du Luxembourg œuvre essentiellement et avant tout catholique, a dejà contribué largement à former une jeunesse croyante et instruite, toujours respectueuse de la Hiérarchie, et prête à lutter, sous la direction de celle-ci, pour la défense de la foi. Mais, non content de la maintenir dans la voie que lui avait tracée son regretté fondateur, vous avez su, per vos louables et constants efforts, agrandir la salutaire influence de l'association, en développant la série de ses différentes œuvres.

Le Saint-Père se plaît à reconnaître spécialement toute l'importance de l'enseignement médical complémentaire, que, sous le patronage de l'Institut catholique, vous avez tenu et réussi à établir, malgré des difficultés de toutes sortes. Fidèle en cette circonstance à une noble tradition de famille, vous vous êtes montré le digne héritier des principes et des idées, comme du dévouement de ce grand chrétien et de ce savant que fut votre illustre pére, le professeur J. B. Fonssagrives. Grâce à ces œuvres si fécondes, le Cercle du Luxembourg est devenu de plus en plus un foyer ardent d'enseignement religieux, scientifique et moral; et vos chers étudiants s'y préparent à etre plus tard des hommes de science et de devoir, en même temps que des chrétiens généreux et convaincus, pénétrés du véritable esprit catholique.

Pour encourager vos efforts, et comme gage de Son entière bienveillance le Saint-Père envoie de tout cœur la bénédiction apostolique à vous

même et à tous les membres de l'association générale des étudiants catholiques.

Veuillez agréer, monsieur le Chanoine, l'expression de mes sentiments très dévoués en N. Seigneur.

Rome, le 29 Juillet 1909.

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE CONCISTORIALE

NOMINE

Il S. Padre, con decreto concistoriale da spedirsi per Bolla, si è degnato di promuovere:

7 Agosto 1909. — Mons. Francesco Mendoza, Vescovo di Campêche, alla sede metropolitana di *Durango;*

— Il Rev. D. Emeterio Valverde, canonico della metropolitana di Messico, alla sede cattedrale di *Leon.*

11 Agosto. — Mons. Emanuele Secondo Ballon, già Vescovo di Arequipa e ora Decano del capitolo metropolitano di Lima, a Vescovo titolare di *Arabisso.*

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

CONGREGAZIONE ANTIPREPARATORIA

27 Luglio 1909. — Presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Domenico Ferrata, ponente della causa di beatificazione e canonizzazione della venerabile Anna Maria Taigi, Terziaria dell'Ordine della SSma Trinità della redenzione degli schiavi, si è tenuta la Congregazione dei sacri Riti antipreparatoria per discutere due miracoli, che si asseriscono da Dio operati per intercessione della medesima Venerabile, e che vengono proposti per la sua beatificazione.

CONGREGAZIONE ORDINARIA

10 Agosto 1909. — Nel palazzo apostolico vaticano si è tenuta la Congregazione ordinaria particolare dei sacri Riti, nella quale sono state sottoposte al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima le seguenti cause: 1. intorno alla validità del processo apostolico costruito dalla Curia di Belley sopra un miracolo, che si asserisce operato da Dio per intercessione del

beato Pierluigi Maria Chanel, sacerdote Marista, protomartire dell'Oceania; 2. intorno alla validità dei processi apostolici ed ordinari costruiti per la causa di beatificazione e canonizzazione del ven. Glicerio Landriani, novizio della congregazione dei Chierici regolari delle Scuole pie; 3. intorno alla validità ed al rilievo del processo apostolico costruito dalla Curia di Monreale sopra la fama di santità della vita, delle virtù e dei miracoli del ven. Giovanni Battista Trona, prete dell'Oratorio della città di Monreale; 4. intorno alla validità dei processi apostolici ed ordinari costruiti nella causa di beatificazione e canonizzazione del ven. Carlo Giacinto di santa Maria, sacerdote professo dei Romitani scalzi di S. Agostino; 5. e finalmente intorno al culto, in ossequio ai decreti di Urbano VIII, non mai prestato al ven. Pietro Giuliano Eymard, fondatore della congregazione dei sacerdoti del SSmo Sacramento.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Il S. Padre, con biglietto della Segreteria di Stato, si è degnato di nominare:

7 Agosto 1909. — Sua Emza Rma il Sig. Card. Domenico Ferrata a Protettore dell'Istituto dell'immacolata Concezione di nostra Signora di Lourdes.

8 Luglio 1909. — Il Rev. D. Enrico Carusi a scrittore della Biblioteca vaticana.

NECROLOGIO

12 Luglio 1909. — Mons. Giuseppe Cordoba, Vescovo di Tamaulipas.

28 Luglio. — Mons. Giovanni Shanley, Vescovo di Fargo.

29 Luglio. — Mons. Emiliano Manacorda, Vescovo di Fossano.

6 Agosto 1909. — Mons. Diomede Panici, Arcivescovo titolare di Laodicea, e Segretario della S. Congregazione dei Riti.